

OROIMEN HAZIAK

Mende laurden pasatxo igaro da, 1996ko irailaren 8an 26 emakumek jaietan parte hartzeko eskubidearen alde Hondarribiko Kale Nagusiko atari batetik atera eta alardean sartzen ahalegindu zirenetik. Malkoz, irriz, beldurrez eta alaitasunez betetako mende laurden honetan hazi bat erein da.

Eskuartean duzun paseo interaktibo honekin Jaizkibel Konpainiaren, alarde parekidearen aldeko borrokaren eta Hondarribiko historiako bestelako egite historikoak ezagutarazi nahi ditugu, egindako bidea memorian gorde dadin.

Maria Jose Noain Maura eta Ilargi Bengoetxea Gartzia hondarribiar historialarien jakintzak bildu ditugu eta Jaizkibel konpainiaren historia irudikatzen duten argazki gordinekin, zein Eider Eibar ilustratzaileak okasiorako egindako ilustrazioekin jantzi. Honekin guztiarekin testuz, audioz, argazkiz, PDF dokumentuz eta ilustrazioz jositako mapa ekoiztu du Parean elkarteak.

Pasarte bakoitza gainera, hirigune historikoko puntu bati lotuta agertzen da, jazotakoa indartuz batetik, eta oinez egin daitekeen paseo eder bat sortuz bestetik. Emakumeen eskubideen aldeko borrokan ikur bihurtu den Jaizkibel konpainiaren iragana ezagutarazi nahi dugu, oroimen haziak erein eta emakumeen eskubideen aldeko etorkizun oparoa loratzeko.

Jaizkibel Konpainiaren proiektua
Testuak. Ilargi Bengoetxea Gartzia eta María José Noain Maura
Ilustrazioak. Eidei Eibar Zugazabeitia
Argazkiak. Jaizkibel Konpainia
Audioen edizioa. Antxeta Irratia eta Parean Elkarteak
Koordinazioa eta itzulpena. Parean Elkarteak
Laguntza Teknikoa. UP Komunikazioa
Testuen zuzenketa: Ane Garcia Lopez

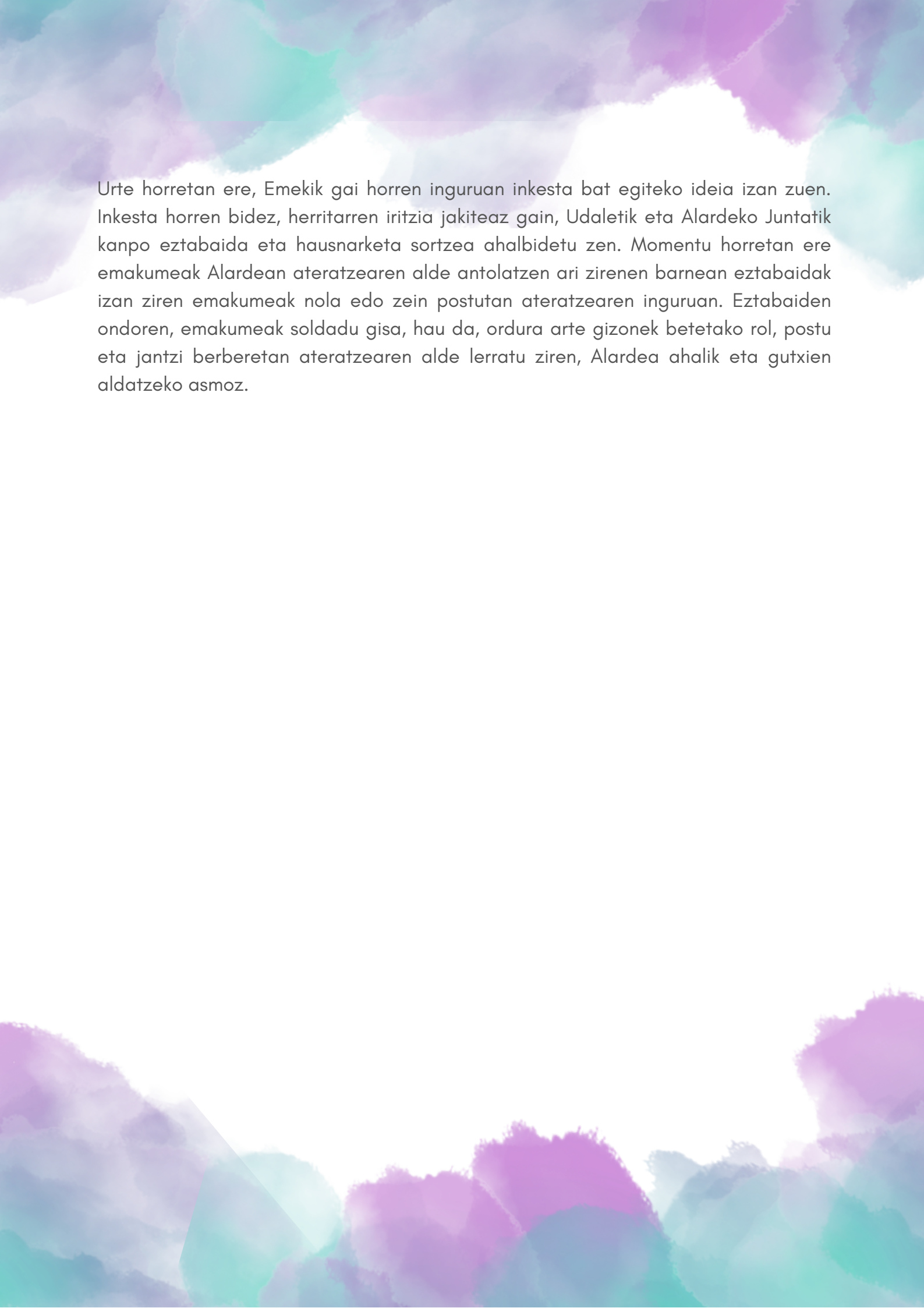
ARMA PLAZA

Testuingurua eta lehen saiakerak

90eko hamarkadaren hasieran Hondarribiko emakume batzuk emakumeek Alardean parte hartzearen inguruan hitz egiten eta hausnartzen hasi ziren. 90eko hamarkada aro kontserbadore gisa definitu daiteke mundu mailan. 89an Berlingo Harresia eraitsi zuten eta 91ean Sobietar Batasuna desintegratu zen; horrela, mundu mailan kapitalismoa gailendu eta existitu zitekeen sistema bakar gisa aurkeztu zen. Espainiar Estatuan ere, 60 eta 70eko hamarkadetako ziklo iraultzaile eta antifrankista agortua zegoen, eta Euskal Herrian, aldiz, euskal gatazka momentu gordinenetan, gerra zikina eta borroka armatuak baldintzatuta. Mugimendu Feminista, berriz, desgastatuta eta indar gutxirekin iritsi zen 90eko hamarkadara: barne mailako zatiketek, izan zituzten lorpenek eta feminismoaren instituzionalizazioak higatu egin zuten 70 eta 80ko hamarkadetan izan zuen indar eta mobilizazio gaitasuna. Bidasoaldean, 80ko hamarkadako deslokalizazioak eta fabriken itxierak, eta 1995eko aduanen desagerpenak enplegu asko desagerrarazi zuen Irunen; langabezia maila altuak eragin zituen horrek, eta herriko dinamika guztiz aldatu zituen. Hondarribian, turismoaren gorakadak arrantzak ekonomian eta herri izaeran zuen protagonismoan eragin bazuen ere, garai hartan arrantzaleen borroka oso presente egon ziren: bolanten edo sare pelajikoen erabileraren kontra.

Testuinguru horretan kokatu behar dugu Hondarribian emakume batzuek, haien kabuz askok, Alardean emakumeek parte hartzearen inguruan hausnartzea eta hausnarketa horiek konpartituz zer edo zer egitea erabakitzea. Hamarkada kontserbadore horretan hazi bat landatu zuten.

Emeki Emakume Elkarteen barruan edo inguruan zebiltzan emakume batzuk 1993tik aurrera emakumeek Alardean parte hartzearen inguruan hitz egiteko eskaerak bidali zizkioten Udalari. Izan ere, Udala zen Alardea antolatzen eta finantzatzen zuena, Alardeko Junta eta agintarien juntarekin batera. Emekiko bazkideen artean desadostasunak egon baziren ere, bozketa bidez erabaki zuten Emekiren izenean aldarri eta eskaera horiek aurrera eramatea. Hasiera batean bilera horiek lortu eta egin bazituzten ere, 1994tik aurrera Udalaren eta Alardeko Juntaren isiltasuna izan zen nagusi. 1995ean Alardeko agintariek hartutako erabakia komunikatu zitzaizen; emakumeek kantinera modura soilik parte hartzen jarraituko zutela.

Urte horretan ere, Emekik gai horren inguruan inkesta bat egiteko ideia izan zuen. Inkesta horren bidez, herritarren iritzia jakiteaz gain, Udaletik eta Alardeko Juntatik kanpo eztabaida eta hausnarketa sortzea ahalbidetu zen. Momentu horretan ere emakumeak Alardean ateratzearen alde antolatzen ari zirenen barnean eztabaidak izan ziren emakumeak nola edo zein postutan ateratzearen inguruan. Eztabaiden ondoren, emakumeak soldadu gisa, hau da, ordura arte gizonek betetako rol, postu eta jantzi berberetan ateratzearen alde lerratu ziren, Alardea ahalik eta gutxien aldatzeko asmoz.

ARGAZKIA: Jaizkibel Konpainia

KALE NAGUSIKO ATARIA

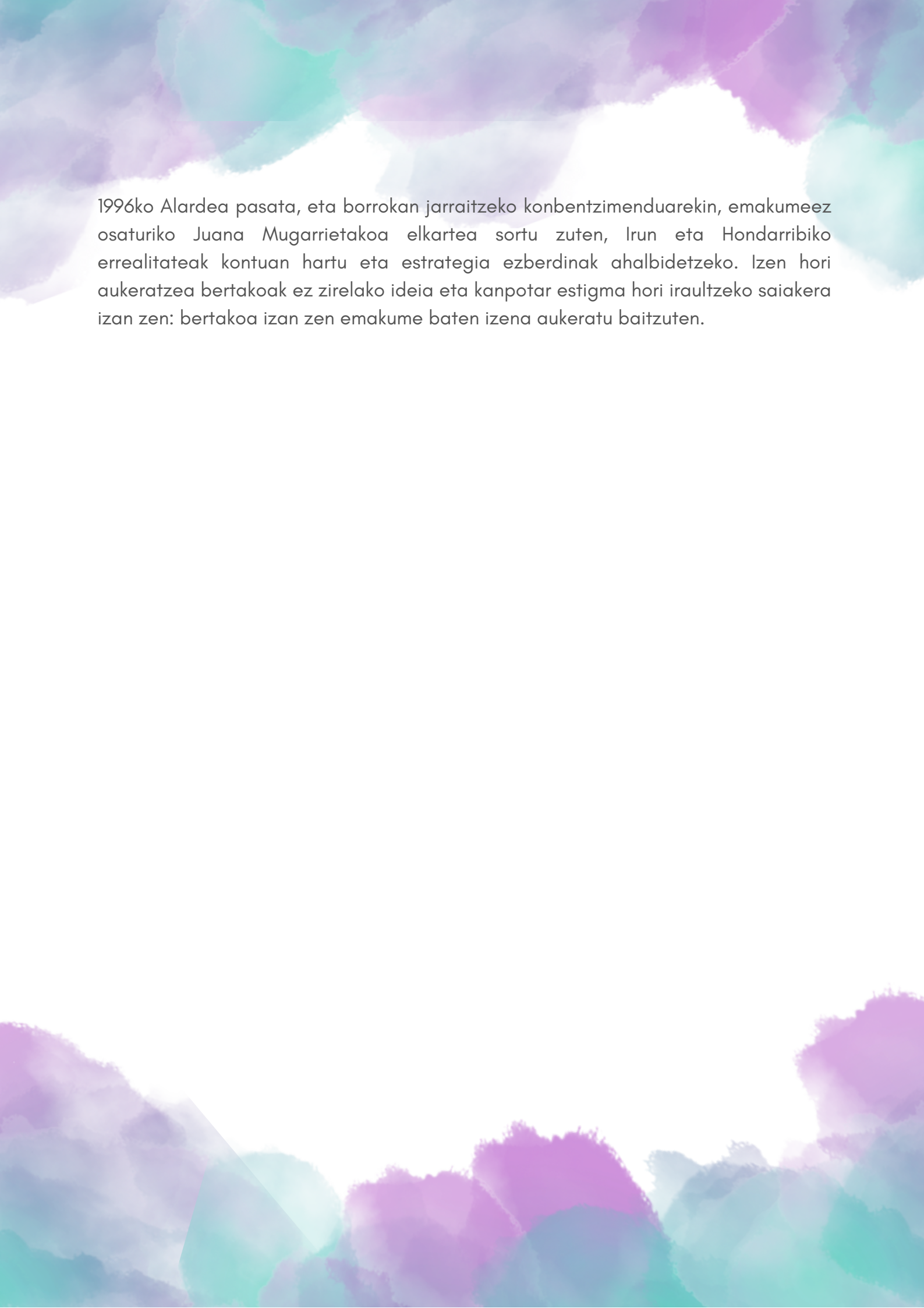
96ko Alarde eguna

Irunen, bertako Alardean parte hartzearen alde antolatzen hasi ziren emakumeak 1995ean ere, eta 1996an Alardeko ordenantzak aldatzen saiatu eta ukatu hori zietenean, urte hartako Irungo Alarde egunean 57 emakume soldaduz jantzi eta desfilatzen saiatu ziren, eskopeta sorbaldan. Irain eta mehatxu artean kanporatu zituzten.

Irungo Alardea pasa eta Hondarribikoa iristeko bi hilabete horietan, Udalarekin eta Alardeko Juntarekin emakumeen parte-hartzea negoziatzen saiatu ziren, Irungoa errepika ez zedin. Huts egin zuten ordea. Uztailean ere Emekik komunikatu zuen momentu hartatik aurrera BAE (Bidasoa Aldeko Emakumeak) izango zela gai hori landu eta aldarria aurrera eramango zuena. Garai horretan Emekiren kontrako erasoak hasi ziren: haien lokala harriekin eta zakar poltsak jaurtiz erasotu zuten. Ordurako, emakumearen parte hartzearen aldekoen inguruko ideia jakinak zabaldu ziren herrian: herriari min egiten ziotela, ez zutela herria maite eta ez zirela bertakoak.

Abuztuaren 14an Hondarribiko Alardean parte hartu nahi zuten emakumeek eskaera indibidualak egin zizkieten Udalari, Alardeko Juntari eta Agintariei: Alardean parte hartuko zutela adierazi zuten eta haien integritate fisiko eta morala babesteko eskatu zuten. Hori dela-eta, abuztuaren 28an prentsaurreko bat egin zuten egoera komunikatzeko. Bertan salatu zuten beldurra zutela, baina aurrera egingo zutela.

Irailak 7ko gauean, 26 emakume Kale Nagusiko 4. atariko etxebizitza batera joan ziren ezkutuan; arropa eskuetan ezkutatuta eta ordu desberdinetan, inork ikusi ez zitzan. Hurrengo egunean, Alardea Kale Nagusitik jaisten ari zela, Kosta konpainia atari aurretik pasatzean emakumeak atera eta desfilatzen saiatu ziren. Kosta konpainian sartzen saiatzea ez zen kasualitatea izan, bertan laguntzeko prest zeuden gizonak baitzeuden. Ataritik irten eta Alardean sartu ziren momentuan bertan irain, kolpe eta bultzaden bitartez emakumeak atari barnera itzularazi zituzten. Garai hartako Alkatea, EAJ alderdiko Borja Jauregi, elizan zegoen momentu horretan, eta, diotenez, kolpe eta irain guzti horien testigu izanda ere, ez zen bere tokitik mugitu.

1996ko Alardea pasata, eta borrokan jarraitzeko konbentzimenduarekin, emakumeez osaturiko Juana Mugarrietakoa elkarteak sortu zuten, Irun eta Hondarribiko errealitateak kontuan hartu eta estrategia ezberdinak ahalbidetzeko. Izen hori aukeratzea bertakoak ez zirelako ideia eta kanpotar estigma hori iraultzeko saiakera izan zen: bertakoa izan zen emakume baten izena aukeratu baitzuten.

ARGAZKIA: Jaizkibel Konpainia

UDALA

1996ko Alardetik 1997ko Alardera

1996ko Alardeen ostean ezer ez zen berdina izan, inork espero ez zuena gertatu baitzen: 25 urte baina gehiago iraun duen eta oraindik bizirik dagoen gatazka lehertzea. Momentu horretatik aurrera ere Hondarribian lehen aldiz entzun ziren irainak estigma bilakatu ziren, errepikapenaren bitartez: kanpotarra, puta, lesbiana, marimacho, bigotuda, eskopetera. Aurrerago ere HBras, etarras edo españolas.

Hondarribiko kultura-zinegotzi eta alkateordearen adierazpenek gertatutakoari garrantzia kendu zioten. Udalak ezer gertatu ez balitz bezala jarraitu zuen, eskaerei entzungor eginez, baina herriko sektore bat antolatzen hasi zen: ondoren, Betiko Alardearen Aldekoak elkarte sortu zuten eta emakume soldadurik gabeko Alardea defendatzeari ekin zioten. Horretarako, Alardearen pribatizazioa bultzatu zuten eta Udalak ondoren sortuko zen Alarde Fundazioaren esku utzi zuen Alardea. Pribatizazioak legeak araututakoa saihesten lagundu zuen, bai eta emakumeak Alardetik kanpo mantentzen ere. Izan ere, lehen urte hartatik aurrera, prozesu judizialak hasi ziren bai Irunen eta bai Hondarribian, lege eta epaitegiek Alardeetan emakumeen parte hartzea babestuko zutelakoan. Horrez gain, erasoak eta mehatxuak anonimoki egin eta komunikatuak atera zituztenek ere emakume soldaduen kontra egin zuten, beldur eta gorrotoaren bidez. Gatazkek guztia ziprztindu zuen.

Emakumeen parte-hartzearen aldekoek ere antolatzen jarraitu zuten, Juana Mugarrietakoa elkartearen bitartez. Manifestazioak eta beste hainbat ekimen egin zituzten, haien kontrako diskurtsoa, hau da, Alardea suntsitu nahi zutelako ideia, desmuntatzen saiatzeko. Gatazka hasi zenetik eta 2023ra arte EAJ/PNV egon zen alkatetzan. Urte luze horietan, Udalak inoiz ez zuen emakume soldaduen alde posizionatu, guztiz kontrakoa, eta beraz, Alarde egunetan ez zion inoiz harrera egin Jaizkibel konpainiari. Hala ere, azken urteetan udaletxearen arkupeak emakumeen parte hartzearen alde dauden erakunde sozial eta politikoetako ordezkari desberdinen kokaleku bihurtu da, eta haiek bete dute Udalak utzitako hutsunea. Gainera, 2023ko maiatzeko udal hauteskundeetan aldaketa politikoa gertatu zen, eta Abotsanitz alderdiak bereganatu zuen alkatetza. 2023an, alkateak lehen aldiz egin zion harrera Jaizkibeli, bai eta Alarde baztertzaileari ere

ARGAZKIA: Jaizkibel Konpainia

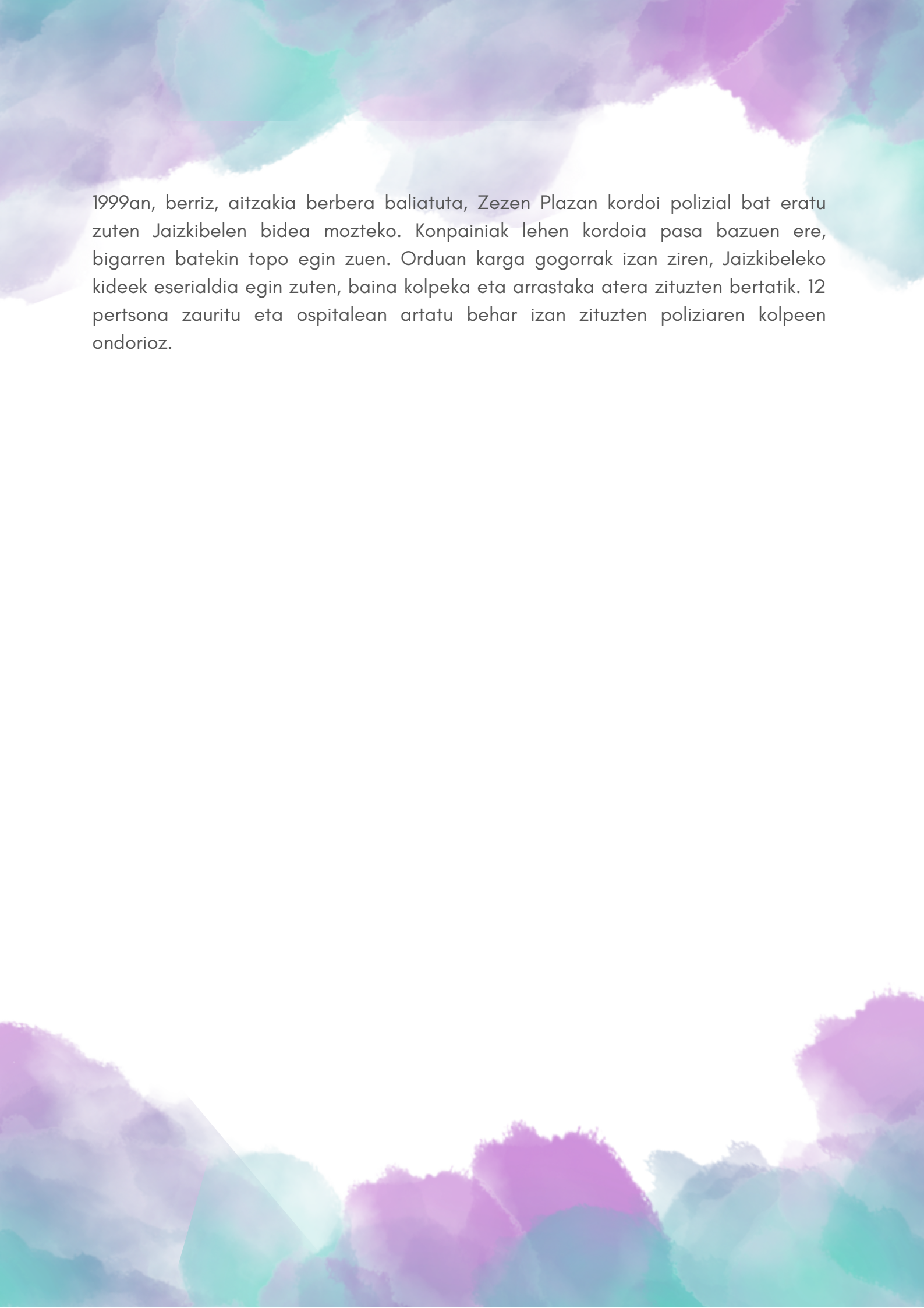
GERNIKAKO ARBOLA Jaizkibelen sorrera eta 1997, 1998 eta 1999ko Alardeak

1997ko Alarde eguna gerturatu ahala, konpainia bat sortzeko ideia sortu zen. Emakumeek Alardeko edozein konpainiatan parte-hartzeko eskubidea aldarrikatzea zen horren helburua, baina, momentuz, emakumeek bakarrean parte hartzea onartuko zuten, eta beraz, beste guztietan ez. Proposamen hori aldi baterako pauso gisa planteatu zen, helburu nagusi hori lortu bitartean.

Eztabaida oso gogorren ondoren, gizon-emakumez osatutako konpainia bat sortu zen: Jaizkibel. Batzuentzat, konpainia bat sortzea amore ematea zen eta hortik sortu ziren eztabaidak. Jaizkibel sortu zenean 52 pertsonak osatu zuten. Ostegunetan egiten ziren entseguak; pertsona talde batek bideoz grabatzen zituen eta arrautzak botatzen zizkieten.

Urte horretan Jaizkibel ez desfilatzeko prest zegoen, tentsioa jaitsi eta elkarrizketa bultzatze aldera, baldin eta Udalak bere egiten bazuen Gasteizko Legebiltzarrean alderdi guztiek (EAJk barne) onartu zuten deklarazioa. Adierazpen hark zioen Udalak Alardean emakumeen parte hartzea bultzatuko zuela. Onartu ez zutenek, Jaizkibel konpainiak Gernikako Arbolaraino desfilatu zuen irailaren 8an, kantinera jaso ondoren, eta, bertan, Alardean desfilatzeko baimena eskatu zioten burgomaisuari. Hitzartuta zegoen onartu ezean atzera egingo zutela. Dena aurreikusia zegoela pentsatzen bazuten ere, ezustekoa egon zen. Gernikako Arbolarira iritsi aurretik, burgomaisuari baimena eskatzera, Biteri parean, batez ere emakumez osaturiko tapoi batekin topatu ziren. Urteetan zehar luzatuko zen beste tradizio edo praktika baten hasiera izan zen: tapoi horrek Jaizkibel beste konpainiekin elkartzea ekidin zuen. Burgomaisuaren ordean, Alardeko kapitain bat gerturatu zen baimena eskatzen zion gutuna jasotzera; ezezkoa eman eta Jaizkibelek buelta eman zuen.

1998 eta 1999. urteetan, Jaizkibelek Gernikako Arbolarira iristeko saiakerak egin zituen, baimenik eskatu gabe orainoan, eta Alardean sartzeko intentzioarekin. 1998. urtea "baratzen urtea" bezala ezagutzen da. 107 pertsonaz osatutako konpainiak eta babes katea osatzen zuen pertsona taldeak baratzetatik Alamedara joan eta handik Gernikako Arbolaraino iristeko saiakera egin zuen. Azpimarratu beharra dago Jaizkibelek urte luzeetan egindako bidea ezinezkoa izango litzatekeela konpainiak kanpoan izandako babesik gabe. Gernikako Arbolarira iritsi baziren ere, Ertzaintzak inguratu eta ez zituen Alardera batzen utzi, integrazio fisikoa eta ordena publikoa babesteko aitzakiarekin.

1999an, berriz, aitzakia berbera baliatuta, Zezen Plazan kordio polizial bat eratu zuten Jaizkibelen bidea mozteko. Konpainiak lehen kordioa pasa bazuen ere, bigarren batekin topo egin zuen. Orduan karga gogorak izan ziren, Jaizkibeiko kideek eserialdia egin zuten, baina kolpeka eta arrastaka atera zituzten bertatik. 12 pertsona zauritu eta ospitalean artatu behar izan zituzten poliziaren kolpeen ondorioz.

ARGAZKIA: Jaizkibel Konpainia

BRETXA

2000ko Alarde eguna

2000. urtea guztiz ezberdina izan zen. Lehen eta azken aldiz, Eusko Jaurlaritzaren aginduz eta sententzia batetan oinarri hartuta, Jaizkibelek Alardean parte hartzea ahalbidetzeko agindua zuen Ertzaintzak. Esan bezala, emakumeek Alardean parte hartzeko helburuarekin bide judicial bati ekin zitzaion 1996an bertan. Lehen urteetan Alardea publikoa zeneko sententziak emakume soldaduen aldekoak baziren ere, pribatizazioaren ostean biltzeko eta antolatzeko eskubide pribatua berdintasunaren eskubidearen gaineratik geratu zen eta, beraz, emakume soldadurik gabeko Alardeak legalitatearen barnean geratu ziren. Alardea publikoa zeneko sententziak emakume soldaduen aldekoak baziren ere, kontrakoek lortu zuten Alardea emakume soldadurik gabe mantentzen.

2000. urtean Ertzaintzak Jaizkibel Alardean sartzeko agindua zuen, Alardea irekitzeko agindua, hain zuzen. Alardea, ordea, hatxeroek irekitzen dute. Guzti horrek hautsak harrotu zituen eta emakume soldaduen kontrako erreakzioa nabarmen gordindu zen. Urte horretakoak dira Talaia eskolako entseguetako itxialdi behartuak, ehunka herritarrek oihu, mehatxu eta tapoi bitartez Jaizkibel eskolatik ezin irten utzi zutenekoak, baita kaleetako tapoi masiboak ere. Urte horretatik aurrera ere istiluen kontra espezializatutako polizia bidaltzen hasi ziren, ezkutu, borra, pilota-jaurtigailuekin eta abar.

Jaizkibel konpainia Alardea Kale Nagusitik behera desfilatzeke momentuan kokatu behar zen, baina ehunka pertsonak bidea itxi zuten lurrean eserita. Ordu asko egon ziren han itxaroten, eta azkenean ertzainek tapoiko 57 lagun atxilotu bazituzten ere, amore emateko agindua jaso zuten. Guadalupeko desfilean ere parte hartzen saiatu ziren, baina berriro ere ezinezkoa izan zen. Arratsaldean, gertaerak errepikatu ziren. Oraingoan Jaizkibel konpainia ibilbidean kokatu zen, Jabier Ugarte Plaza parean. Tapoi handi batek gelditu zuen, baina Alarde tradizionala atzetik zetorren. Ibilbidea aldatu eta konpainia mistoa bakarrik utzi zuten. Jaien bitartean tapoietako 80 pertsona atxilotu bazituzten ere, inongo ondorio legalik gabe aske utzi zituzten.

ARGAZKIA: Jaizkibel Konpainia

KANPANDORREA

2001etik 2004rako Alarde egunak

2001 eta 2002 urteak ezberdinak izan ziren ere. Aurreko urteetako Alarde egunak tentsio eta konfrontazio handikoak izan ziren. Horrek desgaste eta min handiak eragiten zituen, kontuan hartuta urte osora luzatzen zela gatazka. Gainera, 2001ean Alarde pribatizatuaren alde irten ziren sententziek emakume soldadurik gabeko Alarde tradizionala babesten zuten, eta, hortaz, Ertzaintzak emakume soldaduak Alardean ez sartzeko agindua zuen.

Frustrazio, indignazio, tristura eta inpotentzia handiko urteak izan ziren. Izan ere, sei urte zeramatzaten saiatzen eta borrokatzen, eta bazirudien guztia kontra zutela. Bide judiziala ere agortzen hasi zen. Hala ere, nahiz eta indarkeriazko egoera horiek gertatu, Jaizkibekek bere sorreratik inoiz ez zion irailak 8an desfilatzeari utzi: kalean egon zen. 2001 eta 2002an baimenekin arazoak izan zituzten eta, Alardean sartuz gero Ertzaintzak kanporatuko zituztela jakitun, urte horietan herriko bazterretatik desfilatu zuten, Saindua ingurutik.

2003. urtera arte itxoin behar izan zuen Jaizkibekek lehen aldiz ibilbide osoa egin ahal izateko; hori bai, konpainiak bakarrik eta ordutegi desberdin batean. 11.00etatik 13.00etara desfilatzeko baimena eskatu zuen Jaizkibekek, Alarde tradizionalako ordutegitik guztiz kanpo, eta lortu zuen. Jaizkibekeko kideek oso positiboki baloratu zuten ibilbide osoa egitea. Ixabel Alkain Jaizkibekeko kapitainak gatazkaren amaieraren hasiera zela adierazi zuen, nahiz eta ohartarazi bide luzea zutela oraindik ere egiteko.

2004. urtean berdin gertatu zen. Jaizkibel konpainia Alarde tradizionalaren ondoren atera zen, hasieran pankarta bat zeramatzela, Alarde publiko eta bakarra eskatzen. Ordurako Alardea pribatizatu zegoen: horrek herriaren muturreko sektorea lasaitzea eragin zuen eta tentsioa jaisten joan zen. Izan ere, jada ez zen ofentsiba hori behar emakume soldaduak Alardean sartzea ekiditeko: momentu horretatik aurrera Ertzaintzak beteko zuen paper hori.

DENDA KALEA

Berdintasunerako Legea eta plastiko beltzak

Poliki-poliki, Jaizkibelek espazio berriak irabazi zituen. 2005. urtean EAeko Gizon eta Emakumeen Berdintasunerako Legea indarrean sartu zen eta bertako artikulua batek hurrengoak zioen: “Debekatu egiten da emakumeek gizonetik berdintasunean parte hartzea onartzen ez duten edo oztopatzen duten kultura-jarduerarik antolatzea eta egikaritzea gune publikoetan”. Hori irakurrita, askok pentsatu zuten Alarde tradizionalak desfilatzen jarraitu ahal izateko emakume soldaduak onartu beharko zituela, baina legeak interpretazio ezberdinak izan zituen eta borondate politikorik ez zen egon Alardean artikulua hori aplikatzeko.

Berdintasunerako Legeak Jaizkibel konpainiak ordutegietan lehentasuna izatea eragin zuen; ondorioz, Alardeko ordutegia lortu zuen, eta Alarde tradizionalaren aurretik desfilatu zuten. Poliki-poliki, espazio eta denboraren bazterretatik, Jaizkibel konpainia zentroa konkistatzera pasa zen. Horren ondorioz, 2005. urtean, urte luzeetan luzatuko zen beste tradizio eta praktika martxan jarri zen lehen aldiz: plastiko beltzak. Lehen urteetan plastiko beltzak oso altuak ziren eta Kale Nagusi osoa hartzen zuten.

2005. urtean ere dagoeneko kantineraren merienda ospatu ahal izan zen. Arratsaldean meriendaren bueltan jai girora gerturatzeko aukera txiki bat egon zen. Denda kalean. Meriendarekin beste espazio bat konkistatu zen, alaitasunaren, ospakizunaren espazioa; izan ere, emakumeei desfilatzeko eskubidea ukatu zitzaient, baina jai bizitzeko eta ospatzeko aukera ere kendu zieten lehen urte horietan. Eguneko tentsioak atzean utzi eta elkarrekin egunean bizitakoak partekatzeko eta disfrutatze momentua bihurtu zen. Toki ezberdinetan egin izan dira merienda horiek; Denda Kalean, Zezen Plaza auzoan, Olagarro elkarteetan...

**ARGAZKIA: Jaizkibel Konpainia
Juan Carlos RUIZ/ ARGAZKI PRESS**

GIPUZKOA PLAZA

2006tik 2023rako Alarde egunak

Aldaketak aldaketa, 2005etik aurrera urtero desfile du Jaizkibel konpainiak Alarde egunetan. 2020 eta 2021 urteak izan ziren salbuespena; izan ere, COVID-19ak sorturiko krisiak eta horri aurre egiteko harturiko neurriek bi urteetan jarduera masiboak debekatu zituzten.

2005etik aurrera plastiko beltzak Hondarribiko tradizioaren ikur bilakatu badira ere, txikitzen joan dira, 2022an desagertu diren arte. Hondarribia bazterketarekin lotzen den irudiaren aurrean, Jaizkibelek Hondarribia Berdintasunaren Hiria saria antolatzen du urtero, 2015etik. Ekimen horrek "emakumeen eta gizonen arteko berdintasunaren alde lan egin duten pertsonak edo erakundeak" aintzat hartzeko helburua du.

Hasierako garaian zegoen urte osoko tentsio eta gatazka ere lausotzen joan da, eta Alarde egunera mugatu. Konpainia handitzen joan da: 1997an 52 kideek desfile zuten Jaizkibelen eta 2022an 1.000tik gora izan ziren. 2006tik aurrera gertatu zen parte-hartzaileen kopuru-igoera handiena, gazte belaunaldi berri bat desfilez hasi baitzen. Zifra horiek konpainian desfilez dutenenak dira, baina kanpoan eta Jaizkibel babesten geroz eta gehiago ere izan dira. Azken urteetan, Gipuzkoa Plazan egiten du Jaizkibel konpainiak Alarde amaierako Zapatero ekitaldia, konpainia babesten duten lagun guztiekin, eta borroka eta jaia elkar topatzen diren leku nagusia bihurtu da. Aipatu bezala, 2023. urtean Udal-gobernuaren aldaketak esperantzak ekarri ditu, Alardearen inguruko Udal politiken norabide berriak gatazkaren konponbidean lagunduko duelakoan.

**ARGAZKIA: Jaizkibel Konpainia
FOKU**